

FÖR HONOM ÄR DET VÄRT ATT GE UPP ALLT

”Den yngste megaförsamlingspastorn i historien.”

Inte för att jag var säker på att det stämde, men det var det man sade om mig när jag började som pastor i en stor, blomstrande församling längst nere i amerikanska södern – Brook Hills-kyrkan i Birmingham, Alabama. Från första stund satsade jag allt på att församlingen skulle bli större och bättre. Författare, som jag verkligen respekterade, sade saker som att ”bestäm dig för hur stor du vill att din församling ska bli, och sätt igång. Det spelar ingen roll om du har femtusen, tiotusen eller tjugotusen medlemmar som mål.”

Det dröjde inte länge förrän mitt namn återfanns högt uppe på listan över pastorer för USA:s snabbast växande församlingar. Det var mitt liv. Jag levde den amerikanska kyrkodrömmen.

Men jag började känna mig olustig. En sak var att min förebild var en kille som ägnade större delen av sin tjänst åt tolv män. En kille som när han lämnade jorden bara hade 120 personer, som höll fast

vid honom och gjorde det som han hade sagt åt dem att göra. Det måste man ju snarare kalla en miniförsamling. Jesus Kristus – den yngste miniförsamlingspastorn i historien.

Så hur skulle jag nu förhålla mig till att jag var pastor för tusentals medan min förebild hade avvisat tusentals? Varenda gång som massorna sökte sig till honom sade han något i stil med: *”Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod så har ni ingen del i honom.”*¹ Inte precis den smartaste taktiken för församlingstillväxt! Jag kan se lärjungarnas minspel framför mig. ”Nej, inte den där predikan om att dricka blod nu igen! Vi hamnar aldrig på listan över de snabbast växande rörelserna om du alltid ber folk att äta dig.”

När Jesus hade predikat färdigt den gången var folkskarorna borta och bara tolv män kvar.² Jesus var uppenbarligen inte intresserad av att sälja sig till massorna. Han krävde ett högre pris av potentiella efterföljare än de flesta var beredda att betala. Och det var tydligt att det var så han ville ha det. Han fokuserade på det fåtal, som inte backade undan när han kom med sina radikala statements. Och tack vare den lilla gruppens radikala lydnad fick historien ett nytt förlopp.

Efter ett tag insåg jag att jag befann mig på kollisionskurs med den amerikanska kyrkokultur som definierar framgång som fler gudstjänstbesökare, större budget och pampigare byggnader. Jag kände mig utmanad och hotad av något, som var nog så uppseendeväckande, om man tänkte efter – att Jesus faktiskt struntade i det som min kyrkokultur sade var viktigast. Så vad skulle jag göra? Jag stod inför två avgörande frågor.

Den första frågan var enkel. *Trodde jag på Jesu linje?* Tänkte jag hålla mig till honom även när han sade saker, som var så radikala att nästan alla vände honom ryggen?

Den andra frågan var tuffare. *Tänkte jag lyda Jesus?* Det jag är mest rädd för, och så är det fortfarande, är att jag ska höra vad han säger och backa undan – det vill säga göra precis som de flesta gjorde på Jesu tid.

Det är därför jag har skrivit den här boken. Jag befinner mig på en resa. Och jag är säker på att resan inte bara är för pastorer. Jag är övertygad om att alla troende måste ställa sig de här frågorna. Jag är övertygad om att vi som kallar oss Jesu efterföljare i Amerikas och andra västländers församlingar har värderingar och idéer som inte bara är obibliska utan faktiskt motsäger det evangelium, som vi säger oss tro på. Och jag är övertygad om att vi måste välja väg.

Du och jag kan välja att köra på som nu med vårt kristna liv och våra kyrkor, och kanske lyckas i omvärldens ögon. Alternativet är att vi ärligt försöker ta reda på vem Bibelns Jesus är och vågar fråga vilka konsekvenserna skulle bli, om vi valde att tro på det han faktiskt sade och att göra det som han sade åt oss att göra.

Jag ber dig slå följe med mig på den här resan. Jag påstår inte att jag har alla svaren. Jag har säkert fler frågor än svar. Men om Jesus är den som han sade att han är, och om hans löften är lika stora som Bibeln påstår att de är, då kan vi mycket väl komma fram till att vår kultur har helt fel om vad som ger verklig tillfredsställelse i livet och framgång i församlingen. Vad det egentligen handlar om är att ge sig helt åt Jesus.

PÖLAR AV TÅRAR

Föreställ dig ett rum med stängda fönsterluckor och svag belysning. Tjugo ledare från olika församlingar i området sitter i en ring på golvet med uppslagna biblar framför sig. Några av dem dryper av svett efter att ha gått i många kilometer. Andra har cyklat sedan tidigt på morgonen och är gråa av damm.

De har samlats i hemlighet. De har avsiktligt anlant vid olika tidpunkter för att inte dra till sig grannarnas uppmärksamhet. De bor i ett land i Asien där det är förbjudet att träffas på det här viset. Om de åker fast riskerar de att mista sin egendom, sina arbeten, sina familjer – eller livet.

De börjar berätta om vad Gud gör i deras församlingar. Jag lyssnar. En kraftigt byggd man sitter i ena hörnet. Han är ansvarig för säkerheten. Så fort det knackar på dörren eller hörs något utanför fönstret, stelnar alla till och väntar spánt medan han kontrollerar att allt är som det ska. När han tar ordet visar det sig att hans tuffa yttre döljer ett mjukt hjärta. "Några i min församling har förts bort av en sekt", säger han. Den här sekten är känd för att kidnappa kristna och tortera dem på avlägsna orter. Det har hänt fler än en gång att de har skurit av tungan på både män och kvinnor.

Tårarna rinner medan mannen berättar om den fara som hotar hans församlingsbor. "Det är så plågsamt", säger han. "Jag behöver Guds nåd för att kunna leda min församling igenom den här tiden."

Näst ut är en kvinna på andra sidan rummet. "Några i min församling har blivit uppsökta av myndighetspersoner", rapporterar hon. "De hotade deras familjer och sade att om de inte slutar träffas för bibelstudier, kommer de att förlora allt de äger." Hon ber om förbön och säger: "Jag måste förstå hur jag ska leda min församling när efterföljelsen kostar dem allt de har."

Jag tittar mig omkring och ser att alla i rummet har tårar i ögonen. Det är inte bara den här brodern och den här systemen som står inför liknande prövningar. De församlade tittar på varandra och säger: "Vi måste be." Alla faller på knä, böjer sina huvuden och ropar till Gud. Bönerna präglas inte precis av någon storvulen teologi. Lovprisningen och ropen på hjälp kommer direkt från hjärtat.

"O Gud, tack för att du älskar oss."

"O Gud, vi behöver din hjälp."

"Jesus, vi överlåter oss till dig och din vilja."

"Jesus, vi litar på dig."

Alla gråter öppet inför Gud medan den ene efter den andre ber. Efter ungefär en timme blir det tyst i rummet, och man reser sig igen. Jag känner mig djupt rörd, och otillräcklig. Pölar av tårar bildar en ring i rummet.

Sedan dess har Gud gett mig många tillfällen att träffa troende i undergroundförsamlingar i Asien, män och kvinnor som riskerar allt för att följa Jesus. Män som Jian, en asiatisk läkare som lämnade sin framgångsrika klinik och nu riskerar sitt (och sin frus och sina barns) liv för att bistå utfattiga byar med hälsovård samtidigt som han i hemlighet tränar ett helt nätverk med husförsamlingsledare. Kvinnor som Lin, som undervisar på ett universitet där det är olagligt att sprida evangeliet. Hon sammanstrålar i hemlighet med studenter för att tala om det som Jesus sade var sanningen om livet, trots att hon skulle förlora jobbet om det kom fram.

Tonåringar som Shan och Ling, som är utsända från sina husförsamlingar för att tränas för uppgiften att gå ut med evangeliet till de delar av Asien där det inte finns några församlingar.

Ling sade till mig: ”Jag har sagt till min familj att jag förmodligen inte kommer hem igen. Jag tänker gå med evangeliet till några riktigt tuffa platser, och det är fullt möjligt att det kommer att kosta mig livet.”

Shan tillade: ”Men våra familjer förstår. Våra föräldrar har suttit i fängelse för sin tro, och de har lärt oss att det är värt att ge allt för Jesus.”

EN ANNORLUNDA SCEN

Tre veckor efter min tredje resa till undergroundförsamlingarna i Asien hade jag min första söndag som pastor för en församling i Amerika. Olikheten var slående. Här satt vi inte i ett dåligt upplyst rum utan i en sal med strålkastare, som på en teater. Vi hade inte heller gått eller cyklat i timmar för att få vara med på gudstjänsten utan färdats i bilar värda miljoner. Vi var upplädda och satt i fjädrade stolar. Ärligt talat var det inte särskilt mycket som stod på spel. Många hade kommit för att det var det som de brukade göra på söndag. Några var nyfikna på den nye pastorn. Men inte en enda hade riskerat livet för att få vara med på en gudstjänst.

Samma eftermiddag fylldes parkeringsplatsen på vår vidsträckta mångmiljonanläggning. Mammor, pappor och barn hoppade i luftborgar. Vi diskuterade planer på att fylla de obebyggda delarna av tomten med fler attraktioner och möjligheter till rekreation.

Missförstå mig inte. Jag talar om härliga, välmenande, bibel-troende kristna som verkligen ville välkomna mig och ha kul ihop. Sådana som du och jag, som längtar efter gemenskap, som vill engagera sig i församlingen och som tycker att Gud är viktig. Men jag var ny på platsen och jag kunde inte låta bli att jämföra det jag såg med de färska minnena av trossyskonen på andra sidan jorden. Och min spontana undring var om inte vi i den rika världen hade tappat bort trons radikalitet under resans gång och ersatt den med bekvämlighet. Frågan var om vi inte hade bestämt oss för en kristendom som handlar om att vi ska få det bättre – trots att kristendomens centrala budskap är att vi ska ge upp allt för Jesus.

JESUS AVRÅDDE FRÅN EFTERFÖLJELSE

I slutet på kapitel 9 i Lukas berättas det om tre män som kom till Jesus, helt inställda på att följa honom. Men underligt nog verkar det som om Jesus försökte få dem att ångra sig!

Den förste killen sade: "Jag vill följa dig vart du än går." Jesus svarade: *"Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människan har inget att vila huvudet mot."*³ Jesus sade med andra ord att mannen måste räkna med att bli hemlös. Han garanterar alltså inte att hans efterföljare kommer att ha tak över huvudet.

Den andre mannen berättade att hans far just hade dött. Han ville återvända hem, begrava sin far och sedan följa Jesus. Jesus svarade: *"Låt de döda begrava sina döda, men gå du och predika Guds rike!"*⁴

Jag minns som igår när min egen pappa fick en hjärtattack och dog, utan förvarning. Jag minns hur oändligt tungt det var och hur jag av hela mitt hjärta ville hedra pappa på begravningen. Jag kan

inte ens föreställa mig att Jesus skulle ha sagt: "Gå inte till din pappas begravning. Det finns viktigare saker att göra."

En tredje man kom till Jesus och sade att han ville följa honom, men först ville han ta farväl av sin familj. Jesus gick inte med på det. Han sade till mannen: *"Ingen som ser sig om sedan han har satt handen till plogen passar för Guds rike."*⁵ Relationen till Jesus kräver med andra ord en total överlåtelse, som förpassar allt annat i livet till andraplatsen.

Bli hemlös.

Låt någon annan begrava pappa.

Strunta i att säga hej då till familjen.

Det är inte särskilt överraskande, eller hur, att Jesus (såvitt vi kan förstå av texten) lyckades övertala de här tre männen att inte följa honom!

Den första predikan om de sista verserna i Lukas 9, som jag hörde, hölls av Dr. Jim Shaddix. Han var min lärare i predikokonst och jag hade flyttat till New Orleans för att få studera under honom. Kursen hade precis börjat när han inbjöd mig att följa med på en konferens, där han skulle tala. Jag satt på första bänk bland hundratals andra åhörare och lyssnade till Dr. Shaddix inledningsord: "Mitt mål ikväll är att övertala er att ge upp era planer på att följa Jesus."

Jag lyfte på ögonbrynen, förvånad och förvirrad. Vad menade han? Hade jag flyttat till New Orleans för att studera under en professor som övertalade människor att inte följa Jesus?

Dr. Shaddix predikade precis som det står i Lukas 9. Han varnade potentiella efterföljare för vad efterföljelsen kan innebära. Till slut inbjöd han alla som ville följa Jesus att komma fram för bön. Till min förvåning reste sig många och gick fram. Jag visste inte vad jag skulle tro, men så började jag tänka: *Aha, så detta är bara ett predikoknep, ett slags helig tvärtom-psykologi. Och det fungerar! Säg att du tänker övertala dem att inte följa Jesus, och alla bestämmer sig för att göra det ändå!* Jag beslöt att pröva samma recept.

Veckan därpå predikade jag på en ungdomssamling. Jag gjorde som Dr. Shaddix och proklamerade stolt inför de församlade studenterna: "Mitt mål ikväll är att övertala er att ge upp era planer på att följa Jesus." Jag såg hur ledarna visade tecken på oro, men jag visste vad jag gjorde! Jag hade ju faktiskt gått på pastorsseminarium i flera veckor redan och jag hade sett att knepet fungerade. Så jag predikade och avslutade med att inbjuda dem som ville följa Jesus att komma fram för bön.

Tydligt var jag bättre på att övertala än Dr. Shaddix. Vi behöver inte gå in på några detaljer. Jag stod där en stund, ensam, tills ledarna för samlingen tyckte att det var dags att avrunda. Av någon anledning var det sista gången de bjöd in mig.

Jag trodde att Lukas 9-upplägget var ett knep som Jesus tog till för att få fler efterföljare. Men han ville bara att folk skulle veta hur det är. Om man vill följa honom går det före allt: egna behov, egna önsknningar, ja, till och med före den egna familjen.

RADIKAL ÖVERLÅTELSE

Det som skildras i Lukas 9 var inte en isolerad företeelse i Jesu liv. Vid ett annat tillfälle när Jesus var omgiven av ivriga efterföljare, vände han sig till dem och sade: *"Om någon kommer till mig och inte hatar sin fader och sin moder, sin hustru och sina barn, och sina syskon – ja, till och med sitt eget liv – så kan han inte vara min lärjunge."*⁶ Tänk dig att du hörde något sådant från en udda judisk rabbin från första århundradet! De flesta av oss hade säkert stuckit innan han kommit till första kommatecknet.

Men han fortsatte: *"Ingen som inte tar upp sitt kors och följer mig kan vara min lärjunge."*⁷ Det lyfter resonemanget till en ny nivå. "Ta upp ett tortyrredskap och följ mig." Det här börjar kännas konstigt ... och ganska läskigt. Föreställ dig en ledare i vår tid som säger åt alla

som vill hoppa på hans tåg att de inte får glömma att ta med sig sin elektriska stol! Skulle du tacka ja?

Och som om inte det skulle räcka avslutade Jesus sitt publikfrieri med att verkligen spela på åhörarnas känsloträngar: *"Ingen som inte ger upp allt han har kan inte vara min lärjunge."*⁸ Ge upp allt, bär ditt kors och hata din familj. Det är inte riktigt samma sak som "bekänn, tro och be efter mig".

Och ändå är detta inte allt. Ta Markus 10, som också handlar om en potentiell efterföljare – en ung, rik kille med makt. Rena drömräkryten, med andra ord. Och dessutom var han på G! Han kom springande till Jesus, föll ner inför honom och sade: *"Vad måste jag göra för att få evigt liv?"*⁹

Om vi hade varit i Jesu skor, hade vi säkert jublat över en sådan chans. Det hade räckt med "be den här bönen, fyll i det här kortet, böj ditt huvud och säg efter mig" – och saken hade varit biff. Tänk vad en sådan kille, med så mycket inflytande och prestige, skulle kunna göra för Guds sak! Det var bara att boka upp honom för möten och låta honom vittna, signera böcker och samla in pengar till mission. Inte mycket att fundera på. Håva in fångsten, Jesus!

Men Jesus hade tyvärr inte läst de böcker om personlig evangelisation som vi har idag. Han hade inte lärt sig hur man drar in nätet och kasserar vinsten. Istället sade han: *"Gå, sälj allt du har och ge till de fattiga, så att du får en skatt i himlen. Sedan kom och följ mig."*¹⁰

Vad tänkte karlen på? Jesus gjorde den klassiska blundern: han lät den stora fisken komma undan. Han krävde för mycket.

Men den överlåtelse som Jesus krävde av den rike unge mannen var inte exceptionell. Den går som en röd tråd genom evangelierna. Till och med de enkla ord, som han sade till sina lärjungar i Matteus 4 ("följ mig"), var radikala till sin konsekvens. Jesus uppmanade dem att lämna allt som var vant och tryggt bakom sig. Han bad dem att inrätta hela livet runt lärjungaskapet, efterföljelsen. Att låta sina planer och drömmar uppslukas av hans. Att ge upp sina arbeten och

avstå från sin inkomst. Det Jesus sade var i praktiken: ”Sluta med det ni är bra på! Låt näten ligga, sluta fiska!”

Jesus bad dem faktiskt att lämna sina familjer och sina vänner. Jakob och Johannes lämnade sin far. Det som Jesus summa summa sade åt lärjungarna var att de skulle ge upp sina egna liv. De bytte trygghet mot otrygghet, visshet mot ovisshet, självbevarelse mot självförnekelse. I en värld som belönar självupphöjelse och karriär slog de följe med en lärare som sade åt dem att korsfästa sig själva. Och vi vet hur det gick. De flesta av dem miste livet – för att de tackade ja till Jesu kallelse.

OCH HUR VILL VI HA DET?

Låt oss försätta oss själva i de första lärjungarnas skor. Om jag vore den potentielle lärjunge som Jesus sade åt att låta näten ligga? Om du vore den man som inte fick ta farväl av familjen? Om det var till oss som Jesus sade att vi måste hata våra familjer och ge upp allt och följa honom?

Nu börjar vi närma oss en farlig verklighet. För sanningen är den att vi faktiskt måste ge upp allt för att följa Jesus. Vi måste älska honom på ett sätt som får våra känslor för familjen att likna hat. Och det är fullt möjligt att han säger åt oss att sälja allt vi äger och ge åt de fattiga.

Vi vill bara inte tro det. Vi är rädda för vilka följder det skulle få för oss. Så vi bortförklarar de här avsnitten i Bibeln. ”Jesus skulle aldrig säga åt oss att inte begrava vår far eller ta farväl av familjen. Jesus menade inte att vi bokstavligen skulle sälja allt och ge till de fattiga. Han menade bara...”

Men det är här, precis här, som vi gör klokt i att dra ett djupt andetag. För det vi gör är att omdefiniera kristendomen. Vi ger efter för den farliga frestelsen att ta Bibelns Jesus och göra om honom till bekvämare ”Jesus” – en snäll, västerländsk medelklass-Jesus. En Jesus

som tycker att det är okay med materialism och som aldrig skulle säga åt oss att ge bort allt vi äger. En Jesus som aldrig skulle kräva av oss att vi offrade våra närmaste relationer och höll oss uteslutande till honom.

En Jesus som är nöjd med en söndagskristendom, som inte inkräktar på det vi är vana vid – för saken är ju den att han ”älskar oss precis som vi är”. En Jesus som vill att vi ska vara måttfulla och undvika farliga ytterligheter, och som absolut inte vill att vi utsätter oss för fara. En Jesus som vill skänka oss ett rikt och bekvämt liv – *the American dream* i kristen tappning.

Men förstår vi vad det är vi gör? Vi formar Jesus efter vår bild. Vi gör honom mer lik oss. Tja, det är ju ändå oss själva som vi har lättast för. Men då blir frågan vem vi tillber när vi samlas i våra kyrkor och lyfter händerna i tillbedjan. Kanske är det inte Bibelns Jesus som vi tillber. Kanske är det oss själva.

PRISET FÖR ATT INTE FÖLJA JESUS

Dietrich Bonhoeffer, en tysk teolog som brottades med att följa Jesus under nazitiden, författade en av 1900-talets stora kristna böcker. I den skrev han att alla kristnas första kallelse är att ”lösa sig från alla bindningar till den här världen”. Bokens tema sammanfattas i en mäktig mening: ”När Jesus kallar en människa, kallar han henne till att komma och dö.”¹¹

Titeln på Bonhoeffers bok var träffande nog *The Cost of Discipleship*. Om vi ser till vad Jesus säger i evangelierna måste vi hålla med om att priset är högt. Men jag undrar om inte priset för att INTE leva som lärjunge är ännu högre.

För alla dem som inte känner Jesus är priset förvisso högt. När vi kristna byter ut självförnekande tro mot självupptagen tro – när kristna satsar på det bekväma livet i stället för att satsa på Guds Rike – då blir miljarder människor, som skulle behöva Jesus, kvar i mörker.

Ett par månader innan jag blev pastor stod jag på en höjd i hjärtat av Hyderabad i Indien. Där hade man rest ett hinduistiskt tempel och jag kände lukten av de offer som burits fram åt trägudarna. Överallt myllrade det av människor. Runt omkring mig, vart jag än tittade, bredde mångmiljonstaden ut sig. Plötsligt slog det mig: en överväldigande majoritet av alla dessa människor hade aldrig hört evangeliet. Dag efter dag bär de fram avgudaoffer – eftersom ingen har berättat för dem, att Jesus offrat sig själv för deras skull och att inga fler offer behövs. Resultatet är att de lever utan Jesus och – om inget sker – dör utan Jesus.

Medan jag stod där på berget i Hyderabad ruskade Gud om mig och fyllde mitt sinne med ett enda ord: VAKNA! Vakna och inse att det finns långt viktigare saker i livet än fotboll och pensionssparande. Vakna och inse att det finns stora saker att kämpa för och inte bara ytligheter och meningslösheter. Vakna och se alla dessa oräkneliga skaror som är på väg mot en evighet utan Gud.

Ja, priset för att vi inte lever som lärjungar är högt för dem som inte känner Jesus. Det är också högt för alla fattiga. De betalar dyrt för att kristna struntar i Jesu befallning att sälja allt de äger och ge åt de fattiga och istället investerar i större hus, snyggare bilar och fler och fler bekvämligheter och prylar. De fattiga betalar dyrt för att vi avsätter miljontals dollar för finare kyrkor med större p-platser och mjukare stolar. Ja, priset är högt för de svältande massorna – för dem som inte har del i vårt överflöd.

Jag minns när jag förberedde mig för min första resa till Sudan. Det var 2004. Inbördeskriget pågick fortfarande, och på nyheterna hörde man allt oftare om Darfurprovinsen i västra delen av landet. Några månader innan vi skulle ge oss av kom en kristen nyhetstidning med posten. På omslaget hade två rubriker hamnat bredvid varandra; jag vet inte om redaktören ville ha det så eller om han (eller hon) hade blundat med båda ögonen...

Rubriken till vänster löd: "First Baptist Church firar sin nya 23-miljonerskyrka". I den långa artikeln prisades församlingens nya

och dyra helgedom. Allt beskrevs levande och detaljerat: den förnäma marmorn, de vackra mosaikerna och den smakfulla arkitekturen.

Artikeln till höger var mycket mindre. Rubriken löd: "Baptisthjälpens undsätter sudanesiska flyktingar". Eftersom jag skulle resa till Sudan fångade artikeln min uppmärksamhet. Den skildrade hur 350 000 flyktingar i västra Sudan led av undernäring och förmodligen inte skulle överleva året ut. I korta ordalag beskrevs människornas lidande. I den sista meningen konstaterades att baptisterna hade skänkt pengar till katastrofhjälp. Det gjorde mig så glad – ända tills jag såg summan.

Tänk nu på artikeln till vänster: "First Baptist Church firar sin nya 23-miljonerskyrka". Artikeln till höger avrundades med orden: "Baptisterna har samlat in femtusen dollar till flyktingarna i västra Sudan."

Femtusen dollar.

Det räcker inte för att flyga ett enda plan till Sudan och så rakt inte till en droppe vatten var åt flyktingarna i området. 23 miljoner dollar för en lyxig kyrka och femtusen dollar åt hundratusentals svältande män, kvinnor och barn, varav de allra flesta skulle dö utan att ha försonats med Gud.

Hur har vi kunnat hamna så snett?

Hur har det kunnat bli så att vi alls tolererar sådana förhållanden?

Priset för att vi inte lever som lärjungar är oerhört högt. Priset för att kristna inte tar Kristus på allvar är oöverstigligt för dem som inte känner Jesus och förödande för dem som svälter och lider runt om i världen. Men det är inte bara de som betalar priset. Vi gör det också.

LOVADE EN EVIG SKATT

Tänkte du på vad Jesus sade när han uppmanade den rike mannen att sälja allt han ägde och ge åt de fattiga? Lyssna på det igen och tänk särskilt på andra delen av Jesu inbjudan: *"Gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen."*¹²

Om vi inte passar oss kan vi lätt misstolka de här radikala uttalandena i evangelierna och börja tänka att Jesus inte vill vårt bästa. Men det gör han. Jesus var inte ute efter att ta ifrån den här mannen livets behagligheter. Han erbjöd honom tvärtom en skatt, som skulle räcka i evighet. Det Jesus sade var att det skulle bli bättre, inte bara för de fattiga utan också för mannen själv, om han löste sig från det som band honom.

Vi ser samma sak i Matteus 13. Jesus säger till sina lärjungar: *"Himmelriket är likt en skatt som är gömd i en åker. En man finner den och gömmer den, och i sin glädje går han och säljer allt vad han äger och köper den åkern."*¹³

Den bilden talar verkligen till mig! Tänk dig att gå omkring på en åker och snubbla över en skatt som är mer värd än allt, som du skulle kunna jobba ihop till eller hitta någon annanstans. Den är värd mer än allt du redan äger och kunde skaffa dig under resten av livet. Du tittar dig omkring och konstaterar att ingen annan har sett skatten, så du täcker snabbt över den och går därifrån med världens oskyldigaste min. Väl hemma börjar du sälja av allt du har för att kunna köpa åkern. Alla tycker att du är knäpp. "Vad ägnar du dig åt?" undrar vänner och släktingar.

"Jag tänker köpa åkern där borta", säger du. De tror inte sina öron. "Vilken löjlig investering!" säger de. "Varför slösar du bort allt du äger?" Du svarar: "Av en ingivelse", ler för dig själv och går din väg.

Du ler – för du VET. Du vet att i slutändan slösar du inte bort det minsta lilla. Du gör en jättevinst! Ja, visst gör du dig av med allt du har, men du tjänar mer på det än på något annat som du hade kunnat hitta på. Så du säljer med glädje. Med glädje! Varför? Jo, för att du har hittat något som det är värt att ge upp allt annat för.

Det är detta som Jesus säger i liknelsen. Han är något – eller någon – som det är värt att ge upp precis allting för att vinna. Om vi tackar nej till evangeliernas Jesus, tackar vi nej till eviga rikedomar. Priset för att inte leva som lärjunge är oändligt mycket högre än priset för att göra det. För när vi avstår från den här världens glaspärlor

och tackar ja till Jesu radikala inbjudan, upptäcker vi att livet med honom – gemenskapen, erfarenheterna vi får göra – är en äkta pärla, ja mer än så: en outtömlig skatt.

ÄR HAN VÄRD DET?

Det leder fram till den avgörande fråga som varje bekännande eller potentiell Jesusefterföljare måste ställa sig: tror vi verkligen att han är värd att ge upp allt annat för?

Tror du och jag på allvar att Jesus är så god och livet med honom så tillfredsställande och lönande att det bästa vi kan göra är att lämna allt vi har och allt vi äger och allt vi är bakom oss för att finna fullheten i honom? Litar du och jag på honom så till den grad att vi vill lyda och följa honom vart han än för oss, även om majoriteten i samhället – och kanske även i församlingarna – går åt ett annat håll?

I den här boken vill jag försöka visa att vi utan att vilja det har vänt ryggen åt Jesus. På område efter område har vi blint och omedvetet anammat värderingar och idéer, som är gängse i våra dagars kultur men går stick i stäv med de goda nyheter, som Jesus förkunnade. Vi lever i en tid som präglas av självbefordran, självupphöjelse och självtilräcklighet, av individualism, materialism och universalism. Just därför vill jag peka på hur vi bara måste ta oss an Jesu ord på nytt, lyssna till dem, tro dem – och lyda dem. Vi får inte vänta längre med att återvända till Bibelns evangelium, för om vi inte gör det får vi, våra familjer, våra församlingar och vår värld betala ett alldeles för högt pris.

Som jag redan sagt har jag fler frågor än svar. Och för var dag som går upptäcker jag fler och fler områden, på vilka mitt och min församlings trosliv inte utgår från Bibelns Jesus. Jag har en lång väg att gå. Vi har en lång väg att gå.

Men jag vill lära känna honom! Jag vill uppleva honom. Jag vill dela livet med kristna som är lika glada i honom som syskonen i under-

groundförsamlingarna i Asien som inte har något annat än honom. Jag vill tillhöra ett folk som är villigt att riskera allt för hans skull.

Jag vill riskera allt – för de miljarder människors skull, som ännu inte har hört evangeliet. Jag vill riskera allt – för de tjugosextusen barn som kommer att dö idag, av svält eller av någon sjukdom, som hade gått att förebygga. Jag vill riskera allt – för kyrkan i väst som marginaliseras mer och mer och inte åstadkommer särskilt mycket. Jag vill riskera allt – för min skull, för min familjs skull, för alla människors skull.

Och jag är inte ensam om det. I den trosfamilj som jag har förmånen att få tillhöra finns det välmående läkare som säljer sina hus och ger åt de fattiga eller flyttar till fattiga länder, framgångsrika affärsmän som använder sina företag för att hjälpa sargade människor, unga par som flyttar till slumområden i innerstan för att praktisera evangeliet, och pensionärer, hemmafruar, studenter och tonåringar som byter livsstil för att kunna satsa radikalt på Jesus. Du kommer att få möta många av dem i den här boken.

Vi är helt vanliga människor. Vi är bevis på att helt vanliga människor, som precis som alla andra känner sig attraherade av lyx och prylar, kan omvända sig till en radikal tro på en radikal Jesus. Det kan du också göra!

Om du är intresserad, vill jag lyfta fram ett par förutsättningar som jag tror måste uppfyllas. Det gäller de två stora frågor, som jag ställde mig, när jag insåg att jag var en megaförsamlingsledare som försökte följa en miniförsamlingsledare.

För det första måste du redan från början bestämma dig för att tro på allt, som Jesus säger. Det vore uppåt väggarna fel om vi som kristna kom till Jesus och sade: "Säg vad du har att säga, så får vi se vad jag tycker om det." Om du har den inställningen kommer du inte ens att höra vad han har att säga. Du måste säga ja till Jesu ord innan han har uttalat dem!

För det andra måste du bestämma dig för att lyda det han säger åt dig. Evangeliet bjuder inte in till reflektion, i första hand. Det kräver

ett gensvar. Medan du lyssnar till Jesus är det meningen att du ska syna ditt liv, din familj och din församling och inte bara fråga dig: "Vad är det han säger?" utan också: "Vad är det jag ska göra?"

På de följande sidorna kommer vi att utforska evangeliet och jämföra det med vår tids tänkesätt och värderingar. Målet är att upptäcka den riktige Jesus i stället för den "Jesus" som vi har format utifrån våra föreställningar. Vi kommer att titta lite på kärnan i det Gudcentrerade evangeliet och hur vi har gjort om det till ett människocentrerat budskap, som i slutändan inte tillfredsställer någon. Vi kommer att se att livet har en mening som går utöver vår kultur och vår tid, och att vi inte har en chans att komma åt den meningen utan Guds närvaro i våra liv.

Vi kommer att upptäcka att vårt liv får mening om vi lever i gemenskap och ger oss åt andra – i församlingen, bland de förlorade, bland de fattiga. Vi kommer att utvärdera var vi kan leva tryggt och säkert i den här världen. Och till slut kommer vi att överlåta oss kompromisslöst och villkorslöst åt den nådefulle och kärleksfulle Fräl-sare, som bjuder in oss att riskera allt för att vinna allt.